РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (четвърти състав)

24 май 2011 година *

По съединени дела T-109/05 и T-444/05

Navigazione Libera del Golfo Srl (NLG), по-рано Navigazione Libera del Golfo SpA, установено в Неапол (Италия), за което се явяват адв. S. Ravenna и адв.A. Abate, avocats,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват г-жа P. Costa de Oliveira и г-н V. Di Bucci, в качеството на представители,

ответник,

подпомагана от

Италианска република, представлявана първоначално от г-н I. Braguglia, в качеството на представител, и от г-н M. Fiorilli, avvocato dello Stato, впоследствие от г-н M. Fiorilli и г-н R. Adam, в качеството на представител, и накрая, от г-жа I. Bruni, avvocato dello Stato,

* Език на производството: италиански.

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват г-н B. Driessen и г-н A. Vitro, в качеството на представители,

встъпили страни по дело T-444/05,

и от

Caremar SpA, установено в Неапол, за което се явяват първоначално адв. G. M. Roberti, адв. A. Franchi и адв. G. Bellitti, впоследствие адв. Roberti, адв. Bellitti и адв. I. Perego, avocats,

встъпила страна по дела T-109/05 и T-444/05,

с предмет искане за отмяна на Решение D (2005) 997 от 3 февруари 2005 г. и Решение D (2005) 9766 от 12 октомври 2005 г. на Комисията, с които на жалбоподателя се отказва достъп до някои данни, невъзпроизведени в публикувания текст на Решение 2005/163/ЕО на Комисията от 16 март 2004 година относно държавните помощи, платени от Италия на дружествата за морски транспорт Adriatica, Caremar, Siremar, Saremar и Toremar (Gruppo Tirrenia) (ОВ L 53, 2005 г., стр. 29),

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав),

състоящ се от: г-н O. Czúcz, председател, г-жа I. Labucka и г-н K. O'Higgins (докладчик), съдии,

секретар: г-н J. Palacio González, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 1 юни 2010 г.,

постанови настоящото

Решение

Правна уредба

1 Съгласно член 255 ЕО:

„1. Всеки гражданин на Съюза, както и всяко физическо или юридическо лице, което пребивава или има седалище в държава членка, има право на достъп до документите на Европейския парламент, Съвета и Комисията, при спазване на принципите и условията, които следва да бъдат определени в съответствие с параграфи 2 и 3.

2. Общите принципи и ограничения, основани на публичния или личния интерес, които регламентират упражняването на правото на достъп до документите, се определят от Съвета, който действа в съответствие с процедурата, посочена в член 251, в срок до две години от влизането в сила на Договора от Амстердам.

3. Всяка посочена по-горе институция, изготвя свой процедурен правилник със специфични разпоредби, отнасящи се до достъпа до нейните документи."

2 Съгласно член 287 ЕО:

„Членовете на институциите на Общността, членовете на комитетите, както и длъжностните лица и другите служители на Общността са длъжни, дори и след като са престанали да изпълняват задълженията си, да не разкриват

информация, включена в обхвата на професионалната тайна, в частност информация относно предприятия, техните стопански отношения или факторите за ценообразуване в тях."

3 Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ L 145, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 76) определя принципите, условията и ограниченията на правото на достъп до документите на тези институции, предвидено в член 255 ЕО.

4 В озаглавения „Цел" член 1, буква а) от Регламент № 1049/2001 се посочва, че целта на Регламента е „да определи принципите, условията и границите, на базата на съображения за обществен или частен интерес, които регулират правото на достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията, [предвидено] в член 255 [ЕО], с цел гарантиране на възможно най-широк достъп до документите".

5 Съгласно член 2, параграф 1 от този регламент:

„Всеки гражданин на Съюза и всяко физическо или юридическо лице, пребиваващо или чието седалище според учредителния акт е в държава членка, има право на достъп до документите на институциите, при условие че са спазени принципите, условията и ограниченията, определени в настоящия регламент."

6 Съгласно член 3, буква а) от Регламент № 1049/2001 за целите на този регламент „документ" означава „всякаква информация, която се съдържа на независимо какъв информационен носител (на хартиен носител или в електронна форма, звукозапис, видео- или аудио-визуален запис) и касаеща области, свързани с политиките, дейностите и решенията, които попадат в сферата на компетенциите на съответната институция".

7 В член 4 от Регламент № 1049/2001, който определя изключенията от горепосоченото право на достъп, е посочено следното:

„[…]

2. Институциите отказват достъп до документи в случаите, когато оповестяването би засегнало защитата на:

— търговските интереси на физическо или юридическо лице, включително по отношение на интелектуалната собственост,

— съдебните процедури и правни становища,

— целите на дейности по инспектиране, разследване и одит,

освен ако по-висш обществен интерес не диктува оповестяването на посочения документ.

[…]

4. По отношение на документи на трета страна институцията се консултира с третата страна, за да определи дали е приложимо някое от изключенията, предвидени в параграф 1 или 2, освен ако не става ясно, че документът се оповестява или не.

5. Една държава членка може да поиска от институция да не оповестява документ, издаден от тази държава, без да има предварителното ѝ съгласие.

6. Ако само част от искания документ е обект на едно или няколко от горепосочените изключения, останалите части на документа се [оповестяват].

7. Изключенията, както са установени в параграфи 1, 2 и 3, се прилагат само за периода, през който защитата по отношение на съдържанието на документа е обоснована. Изключенията могат да се прилагат за максимален период от тридесет години. В случаите на документи, които са предмет на изключение във връзка със защита на лична неприкосновеност или търговски интереси, и в случай на чувствителни документи може при необходимост този период да е по-голям от определения по-горе."

8 Член 7, озаглавен „Обработване на първоначални заявления", предвижда:

„1. Заявлени[ята] за достъп до документ се разглеждат по най-бързия начин. Уведомление за получаване се изпраща на заявителя. В рамките на петнадесет работни дни от регистрацията на заявлението институцията или разрешава достъп до искания документ и го предоставя в същия срок, в съответствие с член 10, или в писмен отговор съобщава на заявителя мотивите за пълния или частичния отказ, като го информира и за правото му да представи потвърждение на [заявлението] в съответствие с параграф 2 от настоящия член.

2. В случай на пълен или частичен отказ заявителят може в срок петнадесет работни дни след получаване на отговора на институцията да внесе потвърждение на заявлението с цел тя да преразгледа своята позиция по въпроса.

[…]"

9 Според член 8, параграф 1 от Регламент № 1049/2001:

„Потвърдителните заявления се разглеждат по най-бързия начин. В рамките на петнадесет работни дни от регистрирането на такова заявление институцията разрешава достъп до искания документ и го предоставя в същия срок, в съответствие с член 10, или в писмен отговор излага мотивите за пълния или частичния отказ на достъп. В случай на пълен или частичен отказ на достъп до документа институцията информира заявителя за начините на обжалване, на които има право, а именно [образуване на съдебно производство срещу институцията] и/или подаване на жалба до омбудсмана, съгласно условията, установени [съответно] в членове 230 [ЕО] и 195 [ЕО].“

10 От друга страна, Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [88 ЕО] (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41) определя процедурите, които се прилагат, когато Европейската комисия упражнява предоставеното ѝ по член 88 ЕО правомощие да се произнася относно съвместимостта на държавните помощи с общия пазар.

11 Озаглавеният „Права на заинтересованите страни“ член 20 от Регламент № 659/1999 предвижда:

„1. Всяка заинтересована страна може да представи коментари съгласно член 6 след решение на Комисията да започне официална процедура по разследване. На всяка заинтересована страна, която е представила такива коментари, и на всеки получател на индивидуална помощ се изпраща копие от решението, взето от Комисията съгласно член 7.

2. Всяка заинтересована страна може да информира Комисията за всяка помощ, за която се твърди, че е неправомерна, и за всяко твърдение за злоупотреба с помощ. Когато Комисията счете, че на базата на информацията, с която

разполага, няма достатъчно основания случаят да бъде разгледан, тя информира заинтересованите страни за това. Когато Комисията вземе решение по даден случай, отнасящ се до съдържанието на предоставената информация, тя изпраща копие от това решение на заинтересованите страни.

3. По свое искане всяка заинтересована страна получава копие от всяко решение съгласно членове 4 и 7, член 10, параграф 3 и член 11."

12 Член 25, озаглавен „Адресати на решения", гласи:

„Адресат на решения [...] е съответната държава членка. Комисията незабавно отправя уведомление за тях до съответната държава членка и дава възможност на последната да посочи пред Комисията коя информация счита за обхванатата от задължението за професионална тайна."

13 Съобщението на Комисията C(2003) 4582 от 1 декември 2003 година относно професионалната тайна при решенията за държавна помощ (ОВ C 297, стр. 6; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 52) (наричано по-нататък „съобщението относно професионалната тайна при решенията за държавна помощ"), което излага намеренията на Комисията за разглеждане на исканията на държавите членки, като адресати на решенията за държавна помощ, с цел определена част от тези решения да се разглеждат като обхванати от задължението за професионална тайна и по този начин тя да не бъде разкривана при публикуването на съответното решение, предвижда в точка 3.1:

„Търговските тайни [могат да се отнасят само до информация, която е свързана с предприятие и] има действителна или потенциална икономическа стойност, като разкриването или използването на тези тайни би могло да доведе

до икономически ползи за други дружества. Типични примери са методите за оценка на разходите по производство и разпространение, производствените тайни […] и процеси, източници на снабдяване, произведени и продадени количества, пазарни дялове, списъци с потребители и дистрибутори, маркетингови планове, разходно ценови структури, продажбена политика и информация за вътрешната организация на предприятието."

14 В точка 3.2, озаглавена „Друга поверителна информация", е предвидено също, че информацията, свързана с организацията и разходите за обществени услуги, обикновено няма да бъде разглеждана като друга поверителна информация, макар че тя би могла да представлява търговска тайна, ако отговаря на критериите в точка 3.1.

Обстоятелства, предхождащи споровете и производство

15 В своето Решение 2005/163/ЕО от 16 март 2004 година относно държавните помощи, платени от Италия на дружествата за морски транспорт Adriatica, Caremar, Siremar, Saremar и Toremar (Gruppo Tirrenia) (ОВ L 53, 2005 г., стр. 29), Комисията частично уважава искането на италианските власти за заличаване в общественодостъпната версия на решението на данните относно елементите на разходите на дружествата за морски транспорт Adriatica, Caremar, Siremar, Saremar и Toremar (наричани по-нататък „групата Tirrenia"), които са посочени в таблиците, поместени в съображения 128 и 140 от това решение.

16 В съответствие с член 20, параграф 1, второ изречение от Регламент № 659/1999 Комисията съобщава на жалбоподателя Navigazione Libera del Golfo Srl (NLG) неповерителната версия на Решение 2005/163.

17 С писмо от 24 ноември 2004 г. адвокатът на жалбоподателя S. Ravenna иска от Комисията по силата на членове 6 и 7 от Регламент № 1049/2001 да им предаде пълния текст на Решение 2005/163, съдържащ „аналитичните данни, които [не са] възпроизведени в таблиците, поместени в [съображения] 128 и 140 от [посоченото] решение, включително подробна информация за допълнителните разходи, понасяни годишно от Caremar, по-специално относно услугите за превоз на пътници, предоставяни по линията Napoli/Capri, както с фериботи, така и с бързи плавателни съдове“.

18 Генерална дирекция (ГД) „Енергетика и транспорт“ на Комисията отговаря на заявлението за достъп до тези документи с писмо от 7 декември 2004 г., като отказва достъпа до данните от таблиците, включени в съображения 128 и 140 от Решение 2005/163. Тя счита, че тези съображения са обхванати от изключението, предвидено в член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001, който предвижда, че институцията отказва достъп до документ в случаите, когато оповестяването би засегнало защитата на търговските интереси на физическо или юридическо лице. Тя уточнява, че в съответствие със съобщението относно професионалната тайна при решенията за държавна помощ посочените данни би трябвало да се считат за поверителни.

19 С писмо от 4 януари 2005 г. адв. Ravenna подава потвърдително заявление в съответствие с член 8 от Регламент № 1049/2001.

20 С писмо от 3 февруари 2005 г. с референтен номер D (2005) 997 (наричано понататък „първото обжалвано решение“) генералният секретариат на Комисията потвърждава отказа за достъп до документите, като приема, че оповестяването на поисканите данни относно разпределянето на разходите между отделните дружества при изчисляването на годишната компенсация, предоставена за изпълнението на услугите от общ интерес, би могло да навреди на търговските интереси на групата Tirrenia и да представлява предимство за други предприятия. Според Комисията този тип информация не е съобщена на заинтересованите страни, които са уведомени за решението съгласно член 20 от Регламент

№ 659/1999. Освен това Комисията била длъжна по силата на член 287 ЕО да не оповестява на заинтересованите лица информация, която по естеството си представлява търговска тайна. Тя обосновава отказа a fortiori с член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001, доколкото публикуването на разходите би могло да навреди на търговските интереси на съответните предприятия.

21 Комисията добавя, че няма по-висш обществен интерес, който да обосновава отхвърлянето на необходимостта от защита на търговските интереси на предприятията, когато се правят публично достояние данните относно тяхното вътрешно функциониране. Тя приема също, че вече е бил предоставен частичен достъп до документа съгласно предвиденото в член 4, параграф 6 от Регламент № 1049/2001.

22 На 8 март 2005 г. жалбоподателят подава в секретариата на Общия съд настоящата жалба за отмяна на първото обжалвано решение, заведена под номер T-109/05.

23 С определение от 7 септември 2005 г. председателят на първи състав на Общия съд допуска встъпването на Caremar SpA в подкрепа на исканията на Комисията.

24 Тъй като в писмената си защита Комисията прави възражение за недопустимост на жалбата с мотива, че не била предшествана от първоначално, а след това и от потвърдително заявление на самия жалбоподател в съответствие с членове 6 и 8 от Регламент № 1049/2001, адв. Ravenna, след като изрично посочва, че е оправомощен от жалбоподателя, потвърждава в писмо от 9 юни 2005 г. своето заявление за достъп до документите. Той иска по-специално да му бъдат предадени единствено документите, съдържащи сведенията и подробните данни, които италианските власти са съобщили като обосновка на различните допълнителни разходи, понасяни годишно от Caremar при изпълнението на

възложените му задължения за обществена услуга за превоз на пътници по линията Napoli-Beverello/Capri (Италия), както с фериботи, така и с бързи плавателни съдове.

25 С писмо от 28 юли 2005 г. ГД „Енергетика и транспорт“ на Комисията отказва достъпа до посочените документи в съответствие с член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001. Тя мотивира своя отказ, като уточнява, че тъй като италианските власти са автори на тези документи, в съответствие с член 4, параграфи 4 и 5 от Регламент № 1049/2001 и с член 5, параграф 4, буква б) от Решение 2001/937/ЕО, ЕОВС, Евратом от 5 декември 2001 г. за изменение на нейния процедурен правилник (ОВ L 345, стр. 94; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 148) тя се е допитала до тези власти и те са ѝ съобщили, че се противопоставят на оповестяването на посочените документи.

26 С писмо от 19 август 2005 г. жалбоподателят подава потвърдително заявление за достъп до документите относно допълнителните разходи, понасяни годишно от дружеството за морски транспорт Caremar с оглед на изпълнението на възложените му задължения за обществена услуга по линията Napoli-Beverello/Capri.

27 С писмо от 12 октомври 2005 г. с референтен номер D (2005) 9766 (наричано нататък „второто обжалвано решение“) генералният секретариат на Комисията потвърждава първоначалния отказ на ГД „Енергетика и транспорт“ от 28 юли 2005 г. Доколкото италианските власти се противопоставили на оповестяването на данните относно допълнителните разходи, понасяни от Caremar за осъществяване на обществената услуга по съответните линии и на годишната субсидия, изплатена на дружеството за изпълнението на тази задача, Комисията приела, че следва да се приложи предвиденото в член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001 изключение. Тя уточнява, че тъй като италианските власти са се противопоставили изрично на оповестяването на посочените данни, тя не е могла да осигури частичен достъп до въпросния документ в съответствие с член 4, параграф 6 от Регламент №° 1049/2001. Освен това според нея за преценката на потвърдителното заявление не са релевантни приведените от жалбоподателя в неговото заявление доводи, свързани с членове 87 ЕО и 88 ЕО, с Регламент

(ЕИО) № 3577/92 на Съвета от 7 декември 1992 година относно прилагането на принципа за свободно предоставяне на услуги в областта на морския превоз в рамките на държавите членки (морски каботаж) (ОВ L 364, стр. 7; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 2, стр. 83) и със съобщението относно професионалната тайна при решенията за държавна помощ, тъй като посочените разпоредби спадат към производствата в областта на държавните помощи и правата на страните в рамките на тези производства. Установеното с Регламент №° 1049/2001 право на достъп до документите не зависело от качеството, нито от специфичните интереси на заявителя.

28 На 21 декември 2005 г. жалбоподателят подава в секретариата на Общия съд жалба за отмяна на второто обжалвано решение, регистрирана под номер Т-444/05.

29 С определения от 19 септември 2006 г. председателят на първи състав на Общия съд допуска встъпването на Съвета на Европейския съюз и на Италианската република в подкрепа на исканията на Комисията.

30 С определение от 27 октомври 2006 г. председателят на първи състав на Общия съд допуска встъпването на Caremar в подкрепа на исканията на Комисията.

31 С определение от 11 декември 2006 г. на председателя на първи състав на Общия съд дела Т-109/05 и Т-444/05 са съединени за целите на устната фаза на производството и на съдебното решение.

32 Поради промяна в съдебните състави на Общия съд съдията докладчик е включен в четвърти състав, на който вследствие на това е разпределено настоящото дело.

33 В съответствие с член 64 от Процедурния правилник Общият съд поставя два писмени въпроса на страните. С първия въпрос, връчен на страните на 10 октомври 2008 г., жалбоподателят е поканен да уточни дали все още има правен интерес по дело T-109/05, след като Комисията е приела второто решение, обжалвано по дело T-444/05. С втория си въпрос Общият съд приканва страните да изразят становище относно евентуалните последици върху настоящите дела от Решение на Съда от 18 декември 2007 г. по дело Швеция/Комисия (C-64/05 P, Сборник, стр. I-11389).

34 Жалбоподателят отговаря, че той запазва правния си интерес по дело T-109/05 за времето, през което Комисията е оставила в сила първото обжалвано решение. От своя страна Комисията отбелязва, че макар и двете жалби да целят по същество да се получи достъп до едни и същи документи, жалбата по дело T-444/05 замества жалбата по дело T-109/05, чийто предмет следователно е отпаднал.

35 Комисията отговоря на втория въпрос, като уточнява, че италианските власти са мотивирали надлежно противопоставянето си с едно от изключенията, предвидени в член 4, параграфи 1—3 от Регламент № 1049/2001, и че в конкретния случай евентуалната липса на мотиви няма каквото и да било отражение върху законосъобразността на акта, тъй като тя е била обвързана от мотивирания отказ на италианските власти и е била длъжна да отхвърли заявлението за достъп.

36 На 22 януари 2009 г. Общият съд извършва второ процесуално-организационно действие в съответствие с член 64 от Процедурния правилник, като иска от Комисията да изясни какво има предвид, като поддържа в отговора си на въпросите на Общия съд от 10 октомври 2008 г., че „жалбата по дело T-444/05 замества на практика жалбата по дело T-109/05“, чийто предмет следователно е отпаднал. Общият съд я приканва да уточни дали от това трябва да се направи изводът, че Комисията действително е оттеглила първото решение, обжалвано по дело T-109/05, и ако това не е така, дали има намерение да го оттегли.

37 Комисията отговаря, че жалбата по дело Т-444/05 е подадена единствено поради факта че първата жалба не е била надлежно предшествана от водена от името на жалбоподателя административна фаза на производството, поради което трябва да бъде отхвърлена като недопустима. С оглед на това съображение втората жалба замествала първата, която вече не съществувала самостоятелно и в този смисъл предметът ѝ бил отпаднал.

38 Вследствие на Решение на Общия съд от 4 март 2009 г. по дело Tirrenia di Navigazione/Комисия (Т-265/04, Т-214/04 и Т-504/04, непубликувано в Сборника), с което се отменя Решение 2005/163, Общият съд в съответствие с член 64 от Процедурния правилник поставя трети писмен въпрос, връчен на 17 март 2009 г., в който приканва страните да представят своите становища относно заключенията, които следва да се направят от посоченото решение по отношение на дела Т-109/05 и Т-444/05.

39 Жалбоподателят счита, че все още има правен интерес и по двете дела поради необходимостта да разполага с данните относно размера на действително понесените от Caremar разходи за обществените услуги, предоставяни по линията Napoli-Beverello/Capri, както и на субсидиите, предоставяни годишно на Caremar на това основание, доколкото тези документи биха могли да му позволят евентуално да започне съдебни производства.

40 Комисията приема, че след отмяната на Решение 2005/163 от Общия съд жалбите по дела Т-109/05 и Т-444/05 са останали без предмет, тъй като жалбоподателят вече няма интерес от отмяната на решенията, с които му се отказва достъп до поисканите документи.

41 На 7 април 2010 г. са извършени нови процесуално-организационни действия в съответствие с член 64 от Процедурния правилник.

42 С определение от 12 април 2010 г. Общият съд иска от Комисията по силата на член 65, буква б), член 66, параграф 1 и член 67, параграф 3, трета алинея от Процедурния правилник да представи определени документи.

43 В хода на съдебното заседание от 1 юни 2010 г. Общият съд отбелязва, че Комисията е оттеглила възражението си за недопустимост по дело T-444/05.

44 С определение от 9 юли 2010 г. по силата на член 62 от Процедурния правилник Общият съд възобновява устната фаза на производството. Страните са поканени да се произнесат по заключенията, които извеждат от Решение на Съда от 29 юни 2010 г. по дело Комисия/Technische Glaswerke Ilmenau (C-139/07 P, Сборник, стр. I-5885).

Искания на страните

45 По дело T-109/05 жалбоподателят моли Общия съд:

— да отмени първото обжалвано решение,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

46 Комисията моли Общия съд:

— да отхвърли жалбата като недопустима или като неоснователна,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

47 Caremar моли Общия съд:

— да уважи исканията на Комисията,

— да отхвърли жалбата като недопустима и като неоснователна,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

48 По дело Т-444/05 жалбоподателят моли Общия съд:

— да отмени второто обжалвано решение и при условията на евентуалност да обяви за неприложим към конкретните обстоятелства член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

49 Комисията моли Общия съд:

— да отхвърли жалбата като недопустима и неоснователна,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

50 Италианската република моли Общия съд да отхвърли жалбата като недопустима или неоснователна.

51 Съветът по същество моли Общия съд да отхвърли жалбата като неоснователна.

52 Caremar моли Общия съд:

— да уважи исканията на Комисията и да отхвърли жалбата като недопустима или неоснователна,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

А — *Относно жалбата по дело T-109/05*

1. *По предмета на спора*

а) Доводи на страните

53 Комисията поддържа, че предметът на жалбата се свежда единствено до документите, поискани в хода на административната фаза на производството, а не, както жалбоподателят поддържа, до елементите на разходите, свързани със задълженията за обществена услуга на Caremar за десетте ежедневни връзки с остров Capri. Според нея жалбоподателят е изменил предмета на спора.

54 Освен това в своя отговор от 27 март 2009 г. на писмения въпрос, поставен от Общия съд, Комисията счита, че вследствие на Решение по дело Tirrenia di Navigazione/Комисия, точка 38 по-горе, с което се отменя Решение 2005/163, жалбите по дела T-109/05 и T-444/05 са останали без предмет, тъй като жалбоподателят вече нямал интерес да иска отмяната на решенията, с които му се отказва достъпът до поисканите документи.

55 Жалбоподателят отвръща, че неговото искане се състои основно в това да получи данните и документите относно допълнителните разходи, свързани със задълженията за обществена услуга, наложени на Caremar за морската линия Napoli-Beverello/Capri.

56 В отговора си на писмения въпрос, който му е бил връчен на 10 октомври 2008 г., жалбоподателят посочва, че той запазва правния си интерес по дело T-109/05 за времето, през което Комисията е оставила в сила първото обжалвано решение. Той потвърждава тази своя позиция в отговора си от 23 март 2009 г. на поставения от Общия съд въпрос относно последиците, които извежда за настоящите жалби от Решение по дело Tirrenia di Navigazione/Комисия, точка 38 по-горе, с което се отменя Решение 2005/163.

57 Caremar счита, че първоначалното заявление на жалбоподателя се ограничава до пълната версия на Решение 2005/163, както и до аналитичните данни, които не са възпроизведени в съображения 128 и 140 от него. В хода на съдебното заседание Caremar приема, че настоящата жалба е с отпаднал предмет, тъй като вследствие на отмяната на Решение 2005/163 от Общия съд с Решение по дело Tirrenia di Navigazione/Комисия, точка 38 по-горе, данните, посочени в съображения 128 и 140 от това решение, вече не съществували. От това то прави извода, че в конкретния случай са изпълнени условията за липса на основание за постановяване на съдебно решение по същество.

б) Съображения на Общия съд

58 Следва да се отбележи, че видно от писмото от 24 ноември 2004 г., заявлението за достъп до документите представлява искане за получаване на пълния текст на Решение 2005/163, съдържащ аналитичните данни, които не са възпроизведени в таблиците, поместени в съображения 128 и 140 на Решение 2005/163, включително подробна информация за допълнителните разходи, понасяни годишно от Caremar и отнасящи се по особен и специфичен начин до услугите за превоз на пътници, предоставяни по морската линия Napoli-Beverello/Capri.

59 В жалбата си срещу първото обжалвано решение жалбоподателят е уточнил, че желае да получи данните относно допълнителните разходи, свързани със задълженията за обществена услуга, направени от Caremar за връзките с остров Capri.

60 Следва да се констатира, че за разлика от твърденията на Комисията и Caremar, в конкретния случай предметът на спора относно отмяната на първото обжалвано решение не е бил изменен с това, че жалбоподателят е променил съдържанието на документите в сравнение с неговото първоначално заявление. Макар и в хода на писмената фаза на производството жалбоподателят да е уточнил документите, които желае да получи, следва да се констатира, че подробната информация относно допълнителните разходи, понасяни годишно от Caremar и отнасящи се по особен и специфичен начин до услугите за превоз на пътници, предоставяни на морската линия Napoli-Beverello/Capri както с фериботи, така и с бързи плавателни съдове, представлява част от документите, поискани в неговото първоначално заявление.

61 Що се отнася до довода, според който предметът на настоящата жалба е отпаднал, доколкото жалбоподателят вече нямал интерес да иска отмяната на първото обжалвано решение вследствие на отмяната на Решение 2005/163 от Общия съд с Решение по дело Tirrenia di Navigazione/Комисия, точка 38 по-горе, тъй като данните, посочени в съображения 128 и 140 от това решение, вече не съществували, той също не може да бъде приет.

62 Всъщност следва да се напомни, че всяко лице може да поиска да получи достъп до който и да било документ на институциите, без да се изисква специално обосноваване на достъпа до документите. Следователно всяко лице, на което е отказан достъп до документ или до част от документ, има дори единствено поради това обстоятелство интерес от отмяната на решението за отказ (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 17 юни 1998 г. по дело Svenska Journalistförbundet/Съвет, T-174/95, Recueil, стр. II-2289, точки 66 и 67, и Решение на Общия съд от 11 декември 2001 г. по дело Petrie и др./Комисия, T-191/99, Recueil, стр. II-3677, точка 26). Макар и Решение 2005/163 да е било отменено, документите, въз основа на които са установени аналитичните данни в съображения 128 и 140 от Решение 2005/163, все още съществуват.

63 От това следва, че въпреки отмяната на Решение 2005/163 жалбоподателят продължава да има правен интерес от обжалване на първото решение, доколкото поисканите документи не са оповестени и доколкото това решение е все още в сила. Поради това предметът на настоящата жалба за отмяна на посоченото решение не е отпаднал.

2. *По допустимостта*

а) Доводи на страните

64 Без да повдига формално възражение за недопустимост, Комисията поддържа, че жалбата е недопустима, поради това че задължителното досъдебно производство е било започнато от адвоката на жалбоподателя от негово име и за негова сметка, а не от самия жалбоподател.

65 Независимо че винаги е знаела, че адв. Ravenna извършва професионална дейност в интерес на жалбоподателя, според Комисията той не може да действа от името на жалбоподателя в хода на съдебната фаза, след като в хода на двете първоначални фази на производството за достъп е действал от свое собствено име.

66 Освен това Комисията поддържа, че жалбоподателят не може да се позовава на твърдение за наличие на индивидуален интерес по смисъла на член 230 ЕО, тъй като достъпът на обществеността до документите на институциите не е обусловен от наличието на някакъв интерес, а е уреден съгласно принципите и условията, определени в Регламент № 1049/2001.

67 Жалбоподателят отвръща, че доводите на Комисията са прекалено формални, тъй като тя знаела, че той е редовно представляван и защитаван от адв. Ravenna. Освен това съдържанието на заявлението било достатъчно мотивирано, за да се разбере, че става въпрос за защита на неговите права с оглед на евентуално съдебно производство.

68 Жалбоподателят изтъква също, че може с пълно право да бъде считан за пряко и индивидуално засегнат по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО, доколкото е посочен изрично в Решение 2005/163.

69 Caremar поддържа исканията на Комисията, като счита, че в качеството си на заявител в досъдебното производство адв. Ravenna е бил длъжен да подаде жалбата за отмяна срещу първото обжалвано решение.

б) Съображения на Общия съд

70 Следва да се напомни, че уреденото в Регламент № 1049/2001 административно производство за достъп до документи, се провежда в два последователни етапа в съответствие с членове 7 и 8 от този регламент. Член 7 урежда обработването на първоначалните заявления. Отговор на подобно заявление, съдържащ пълен или частичен отказ или липсата на отговор в предвидения срок, оправомощават заявителя да отправи искане, чиято цел е институцията да преразгледа своята позиция. Съгласно член 8 от Регламент № 1049/2001, който урежда обработването на потвърдителните заявления, пълният или частичен отказ да се предостави достъп до поисканите в потвърдително заявление документи оправомощава заявителя да образува съдебно производство срещу институцията при условията, предвидени за подаването на жалба за отмяна.

71 Най-напред следва да се отбележи, че първоначалното заявление от 24 ноември 2004 г., както и потвърдителното заявление за достъп до документите от 4 януари 2005 г., са били подадени и подписани от адвоката на жалбоподателя, г-н Ravenna, без в тях да е посочено изрично наличието на представително отношение с жалбоподателя.

72 При все това от текста на първоначалното заявление става ясно, че адв. Ravenna действа от името на жалбоподателя, тъй като той е поканил Комисията да им предаде пълния текст на Решение 2005/163 и е уточнил, че тази информация е необходима на жалбоподателя, за да се запознае напълно с въпросното решение.

73 Освен това следва да се установи, че Комисията е знаела, че адв. Ravenna представлява жалбоподателя, тъй като в писмото на ГД „Енергетика и транспорт“ от 7 декември 2004 г. в отговор на първоначалното заявление за достъп до документите е отбелязано „дружеството за морски транспорт NLG, което Вие представлявате“. Освен това в първото обжалвано решение Комисията е използвала следните изрази: „върченото на Вашия клиент решение“ и „интересите на Вашия клиент“.

74 Следователно предвид съдържанието на писмата както на адв. Ravenna, така и на Комисията, в хода на административната фаза на производството адв. Ravenna е действал от името на жалбоподателя.

75 Поради тази причина, в противоречие с твърденията на Комисията, жалбата е допустима.

3. *По съществото на спора*

76 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят повдига четири правни основания, изведени, първото, от грешка при прилагане на правото от страна на Комисията по отношение на изключението, предвидено в член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001, второто, от нарушение на принципа на недопускане на дискриминация, третото, от нарушение на принципа на пропорционалност, и четвъртото, от нарушение на задължението за мотивиране.

77 Най-напред следва да се разгледа четвъртото правно основание, изведено от нарушение на задължението за мотивиране.

а) По четвъртото правно основание, изведено от нарушение на задължението за мотивиране

Доводи на страните

78 Жалбоподателят счита, че Комисията не е анализирала предмета на неговото заявление за достъп до документи, който е съобщаването на документите, където са посочени данните относно допълнителните разходи, свързани със задълженията за обществена услуга на Caremar относно линията Napoli-Beverello/Capri. Комисията не анализирала в достатъчна степен разпоредбите на съобщението относно професионалната тайна при решенията за държавна помощ, което предвиждало изрично в точки 14 и 17 необходимостта да се публикуват данните относно допълнителните разходи, направени по задълженията за обществена услуга.

79 Жалбоподателят поддържа също, че Комисията е пропуснала да разгледа оповестяването на данните с оглед на практиката, възприета в Решението на Съда от 24 юли 2003 г. по дело Altmark Trans и Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, Recueil, стр. I-7747, наричано по-нататък „Решението Altmark“), и е направила откъслечно тълкуване на Решението на Общия съд от 25 юни 1998 г. по дело British Airways и др./Комисия (T-371/94 и T-394/94, Recueil, стр. II-2405).

80 Комисията и Caremar поддържат, че доводите относно липсата на мотиви на първото обжалвано решение са напълно неоснователни.

Съображения на Общия съд

81 Съгласно постоянната съдебна практика изискваните от член 253 ЕО мотиви трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и трябва по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която издава акта, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на определен акт отговарят на изискванията на посочения член следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя (вж. Решение на Съда от 6 март 2003 г. по дело Interporc/Комисия, C-41/00 P, Recueil, стр. I-2125, точка 55 и цитираната съдебна практика и Решение на Общия съд от 26 април 2005 г. по дело Sison/Съвет, T-110/03, T-150/03 и T-405/03, Recueil, стр. II-1429, точка 59).

82 При заявление за достъп до документи, по което отказва такъв достъп, съответната институция във всеки конкретен случай трябва да докаже въз основа на информацията, с която разполага, че документите, до които се иска достъп, действително попадат в обхвата на изключенията, изброени в Регламент № 1049/2001 (вж. по аналогия Решение на Съда от 11 януари 2000 г. по дело Нидерландия и Van der Wal/Комисия, C-174/98 P и C-189/98 P, Recueil, стр. I-1, точка 24). Може обаче да се окаже невъзможно да се посочат причините, обосноваващи поверителността по отношение на всеки документ, без да се оповести неговото съдържание, и съответно — изключението да бъде лишено от основното си предназначение (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 25 април 2007 г. по дело WWF European Policy Programme/Съвет, T-264/04, Сборник, стр. II-911, точка 37).

83 Следователно в контекста на тази съдебна практика от институцията, отказала достъп до определен документ, се изисква да предостави мотиви, позволяващи да се разбере и провери, от една страна, дали исканият документ действително се отнася до областта, към която е насочено изключението, на което се прави позоваване, а от друга страна, дали е действителна нуждата от защита, свързана с това изключение.

84 В този смисъл мотивите на решение, с което се отказва достъп до документи, трябва да съдържат, най-малкото за всяка категория от съответните документи, конкретните причини, поради които разглежданата институция счита, че оповестяването на поисканите документи попада в приложното поле на едно от изключенията, предвидени в Регламент № 1049/2001 (вж. в този смисъл Решение по дело Interporc/Комисия, точка 81 по-горе, точка 56 и Решение на Общия съд от 19 януари 2010 г. по дело Co-Frutta/Комисия, T-355/04 и T-446/04, Сборник, стр. II-1, точка 101).

85 В конкретния случай следва да се отбележи, че заявлението на жалбоподателя за достъп се отнася до следните документи: пълния текст на Решение 2005/163, съдържащ аналитичните данни, които не са възпроизведени в таблиците, поместени в съображения 128 и 140 от Решение 2005/163, включително подробна информация за допълнителните разходи, понасяни годишно от Caremar и отнасящи се до услугите за превоз на пътници, предоставяни по линията Napoli-Beverello/Capri, както с фериботи, така и с бързи плавателни съдове.

86 Комисията е мотивирала своя отказ да оповести поисканите документи по следния начин:

„[…]

1. Предмет на заявлението

Вашето заявление се отнася до някои цифрови данни, включени в таблиците в [съображения] 128 и 140 от Решение [2005/163]. Всъщност в общественодостъпната версия на Решение [2005/163], с което Вие разполагате, не е посочено разпределянето на разходите, а е посочен техният размер.

2. Защита на търговските интереси

Данните, пропуснати във версията на Решение [2005/163], предназначена за обществеността, се отнасят до разпределянето на разходите, което е било взето предвид за всяка от регионалните компании при изчисляването на годишната компенсация, предоставена за изпълнението на услугите от общ интерес.

Оповестяването на цифровите данни би могло да навреди на търговските интереси на съответните предприятия и да представлява предимство за други предприятия. Става въпрос за данни относно вътрешното функциониране на предприятията от групата Tirrenia. Информация от такова естество не е предоставена на заинтересованите страни, на които решението е връчено в приложение на член 20 от Регламент № 659/1999 за установяване на подробни правила за прилагането на член 93 [ЕО]. Вследствие на това данните, представляващи търговска тайна, са пропуснати в решението, връчено с препоръчано писмо от 20 юли 2004 г. на Вашия клиент, дружеството Navigazione Libera del Golfo [NLG].

Според съдебната практика Комисията е длъжна в приложение на член 287 […] ЕО да не разкрива на заинтересованите лица информация, която по своето естество представлява професионална тайна, каквито са по-конкретно данните относно вътрешното функциониране на предприятието получател.

Регламент № 1049/2001 относно публичния достъп до документи забранява a fortiori съобщаването на тези данни. Всъщност публикуването би могло да навреди на търговските интереси на съответните предприятия и би следвало да е съобразено с разпоредбите на член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001.

3. Частичен достъп

Заявлението за достъп се отнася само до някои цифрови данни, които са пропуснати в публикуваната версия. Всички тези данни са обхванати от изключението относно защитата на търговските интереси. Следователно вече е бил предоставен частичен достъп до документа, както е предвидено в член 4, параграф 6 от Регламент № 1049/2001.

[…]."

87 Що се отнася до мотивите на отказа за оповестяване на аналитичните данни в таблиците, поместени в съображения 128 и 140 от Решение 2005/163, следва да се констатира най-напред, че в точка 2 от първото обжалвано решение Комисията уточнява изрично, че оповестяването на поисканите от жалбоподателя цифрови данни би могло да навреди на търговските интереси на засегнатите предприятия и да представлява предимство за други предприятия и би било в разрез с член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001. Тя уточнява също, че тези данни представляват търговска тайна и че освен това по силата на член 20 от Регламент № 659/1999 подобни данни не се предоставят на заинтересованите страни. В точка 4 от първото обжалвано решение тя счита, че не съществува никакъв по-висш обществен интерес, който да обосновава отстраняване на необходимостта от защита на търговските интереси на предприятията, като се прави обществено достояние информацията относно тяхното вътрешно функциониране.

88 Що се отнася до твърденията за нарушения, според които Комисията не е обяснила в достатъчна степен причините, поради които не е приложила разпоредбите на съобщението относно професионалната тайна по отношение на решенията за държавна помощ и не е дала обяснения за прилагането на Решение по дело Altmark и на Решение по дело British Airways и др./Комисия, точка 79, по-горе, следва да се напомни, че според постоянната съдебна практика не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на определен акт отговарят на

изискванията на член 253 ЕО следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя (вж. Решение по дело Co-Frutta/Комисия, точка 84 по-горе, точка 100 и цитираната съдебна практика).

89 Поради това, що се отнася до аналитичните данни, посочени в съображения 128 и 140 от Решение 2005/163, първото обжалвано решение излага по ясен и недвусмислен начин съображенията на Комисията, така че дава възможност на жалбоподателя да се запознае с основанията за взетата мярка, а на Общият съд — да упражни своя контрол.

90 При все това следва да се установи, че Комисията е ограничила предмета на заявлението за документи, както става ясно от точка 1 от първото обжалвано решение, единствено до цифровите данни, включени в таблиците, поместени в съображения 128 и 140 на Решение 2005/163. Тя не е взела предвид втората част от заявлението на жалбоподателя относно подробната информация, въз основа на която са изчислени допълнителните разходи, понасяни годишно от Caremar и отнасящи се до услугите за превоз на пътници, предоставяни по линията Napoli-Beverello/Capri, както с фериботи, така и с бързи плавателни съдове.

91 Предвид неуказването на причините, поради които оповестяването на документите, съдържащи посочените данни, действително би могло да накърни някакъв аспект на защитата на търговските интереси, жалбоподателят не е могъл да се запознае с основанията за взетата мярка, за да защити своите права, а от своя страна Общият съд не е бил в състояние да прецени причините, поради които документите, до които е отказан достъп, спадат към някое от изключенията, изведени от член 4 от Регламент № 1049/2001 (вж. в този смисъл Решение по дело Svenska Journalistförbundet/Съвет, точка 62 по-горе, точки 115—118, 122, 125 и 127).

92 От това следва, че първото обжалвано решение е опорочено от липса на мотиви, тъй като Комисията не е съобщила причините, които дават възможност на жалбоподателя да се запознае с основанията за отказа на достъп до елементите на допълнителните разходи, понасяни годишно от Caremar и отнасящи се до услугите за превоз на пътници, предоставяни по линията Napoli-Beverello/Capri, както с фериботи, така и с бързи плавателни съдове.

93 Поради тази причина следва обжалваното решение да се отмени, тъй като е опорочено от липса на мотиви във връзка със специфичното искане за предоставяне на подробната информация за допълнителните разходи, понасяни годишно от Caremar и отнасящи се до услугите за превоз на пътници, предоставяни по линията Napoli-Beverello/Capri, както с фериботи, така и с бързи плавателни съдове.

94 При все това следва да се разгледа законосъобразността по същество на първото обжалвано решение в частта му относно аналитичните данни в съображения 128 и 140 от Решение 2005/163, тъй като изложените от Комисията мотиви в това отношение са достатъчни.

б) По първото правно основание, изведено от грешката при прилагането на правото по отношение на изключението, предвидено в член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001

95 Това първо правно основание се разделя на две части, първата от които е изведена от погрешна правна основа, а втората от нарушението на член 4, параграф 2, първо тире от Регламент №° 1049/2001.

По първата част, изведена от грешка при прилагане на правото при избора на правното основание

— Доводи на страните

96 Жалбоподателят посочва, че при отказа си да предостави достъп на Caremar до документите относно допълнителните разходи, свързани със задълженията за обществена услуга, Комисията се основава не само на член 4, параграф 2 от Регламент №° 1049/2001, но и на член 20 от Регламент №° 659/1999, на член 287 ЕО, както и на съобщението относно професионалната тайна при решенията за държавна помощ.

97 Жалбоподателят счита, че в писмото си от 7 декември 2004 г. Комисията погрешно се основава на съобщението относно професионалната тайна при решенията за държавна помощ. Доколкото първото обжалвано решение потвърждавало решението за отказ от 7 декември 2004 г. и следователно се основавало на същите разпоредби, и по-конкретно на съобщението относно професионалната тайна при решенията за държавна помощ, то било опорочено от процесуално нарушение.

98 Ако би следвало да се направи позоваване на посоченото съобщение, жалбоподателят поддържа, че последното има предимство пред Регламент № 1049/2001, доколкото в него понятията за професионална тайна и/или за поверителна информация са по-конкретни и пълни, отколкото в член 4 от Регламент №° 1049/2001.

99 Комисията поддържа, че за първата част от правното основание липсва фактическо основание, тъй като в първото обжалвано решение не е посочено съобщението относно професионалната тайна при решенията за държавна помощ, а член 4, параграф 2 от Регламент №° 1049/2001, на който то е основано.

100 Caremar поддържа доводите, изтъкнати от Комисията.

— Съображения на Общия съд

101 Съгласно съдебната практика от член 8 от Регламент № 1049/2001 следва, че отговорът на първоначалното заявление представлява само първо изразяване на становище, което предоставя на заявителя възможността да прикани генералния секретар на Комисията да го преразгледа (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 6 юли 2006 г. по дело Franchet и Byk/Комисия, T-391/03 и T-70/04, Recueil, стр. II-2023, точка 47 и Решение на Общия съд по дело Co-Frutta/Комисия, точка 84 по-горе, точка 35).

102 Следователно единствено мярката, приета от генералния секретар на Комисията, която има характер на решение и замества изцяло предходното становище, може да породи правно действие, което е от естество да засегне интересите на заявителя и оттам — да бъде предмет на жалба за отмяна (вж. в този смисъл Решение по дело Franchet и Byk/Комисия, точка 101 по-горе, точки 47 и 48; вж. също в този смисъл Решение по дело Co-Frutta/Комисия, точка 84 по-горе, точки 34—36). От това следва, че отговорът на първоначалното заявление не произвежда правно действие и не може да се счита за обжалваем акт.

103 В конкретния случай единствено в отговора на ГД „Енергетика и транспорт“ от 7 декември 2004 г. се споменава съобщението относно професионалната тайна при решенията за държавна помощ, като се приема, че поисканите данни са поверителни по силата на това съобщение.

104 В първото обжалвано решение, прието от генералния секретар на Комисията, което представлява единствената мярка с характер на решение и което замества напълно предходното становище от 7 декември 2004 г. (вж. в този смисъл

Решение по дело Franchet и Byk/Комисия, точка 101 по-горе, точки 47 и 48; вж. също в този смисъл Решение по дело Co-Frutta/Комисия, точка 84 по-горе, точки 34—36), противно на твърденията на жалбоподателя, не се прави позоваване на посоченото съобщение.

105 Ето защо Общият съд не следва да се произнася по мотивите, на които ГД „Енергетика и транспорт“ се основава при приемането на първоначалното становище и които не са били посочени от генералния секретар в първото обжалвано решение (вж. по аналогия Решение на Общия съд от 16 октомври 2003 г. по дело Co-Frutta/Комисия, T-47/01, Recueil, стр. II-4441, точки 28—33).

106 Поради това първата част от настоящото правно основание следва да се отхвърли.

По втората част, изведена от нарушение на член 4, параграф 2, първо тире от Регламент №° 1049/2001

— Доводи на страните

107 При условията на евентуалност жалбоподателят поддържа, че оповестяването на данните относно допълнителните разходи, свързани със задълженията за обществена услуга на Caremar, не би могло да накърни търговските интереси на същото. Данните относно допълнителните разходи, свързани със задълженията за обществена услуга, не разкривали методите на оценяване на разходите за производство и за разпространение, нито производствените тайни, и следователно не представлявали търговски тайни.

108 Жалбоподателят счита, че зачитането на прозрачността, наложена от системата за контрол на държавните помощи, предвидена в членове 87 ЕО и 88 ЕО, налага публичност на допълнителните разходи, свързани със задълженията за обществена услуга, тъй като става въпрос за услуги от обществен интерес. Това изискване за публичност и прозрачност, което произтича от правилата на Договора, било потвърдено от съдебната практика, както и от член 4, параграф 1, буква з) от Регламент (ЕИО) № 2408/92 на Съвета от 23 юли 1992 година относно достъпа на въздушни превозвачи на Общността до вътрешните въздушни трасета на Общността (ОВ L 240, стр. 8; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 2, стр. 167) и член 4, параграф 2 от Регламент № 3577/92. Изискването за прозрачност се налагало в още по-голяма степен в конкретния случай, тъй като Caremar не било избрано в рамките на процедура за възлагане на обществена поръчка.

109 Жалбоподателят счита също, че отказът на Комисията да оповести данните относно допълнителните разходи е несъвместим с Решение по дело Altmark, точка 79 по-горе, доколкото Комисията е изготвила обвързващи правила ad hoc, като е наложила в аналогични случаи да се правят сравнителни анализи на спорните разходи за услуги с тези на предприятия, действащи при сходни условия. Подобни анализи били несъвместими с изискванията за достоверност и/или за защита на търговските интереси на Caremar.

110 Жалбоподателят оспорва и направеното от Комисията позоваване на Решение по дело British Airways и др./Комисия, точка 79 по-горе, доколкото то не било релевантно в конкретния случай.

111 Според него общественият интерес обосновава оповестяването на поисканите документи с оглед на разпоредбите на Договора за ЕО в рамките на контрола на държавните помощи. Той счита, че доколкото не съществува никакъв подлежащ на защита търговски интерес, не следва да се доказва наличието на по-висш обществен интерес, обосноваващ оповестяването.

112 Жалбоподателят отбелязва също, че Caremar нито е обосновало, нито е представило и най-малкото доказателство за поверителния характер на поисканите данни и най-вече за търговските предимства, които NLG би могло да извлече, ако се запознае с тези данни. Той обаче счита, че Caremar не поема никакъв търговски риск с публичното оповестяване на тези данни, които се отнасят до загубите и до отпуснатите от италианските власти субсидии, и които следователно не представляват търговски интерес.

113 Жалбоподателят оспорва довода на Комисията, според който неговото заявление няма връзка с предмета на настоящото производство, с мотива, че същото се отнася до пълния текст на Решение 2005/163. Макар и да признава, че „таблиците, включени в съображения 128 и 140 на Решение [2005/163] се ограничават до възпроизвеждане на обобщената информация относно всички дейности на дружествата [от групата Tirrenia]“, жалбоподателят счита, че Комисията притежава документи, въз основа на които са били изчислени поисканите цифрови данни.

114 Жалбоподателят отбелязва в писмената си реплика, че поисканите документи имат отчасти исторически характер, доколкото се отнасят до субсидиите, отпуснати на Caremar преди периода от пет години, предвиден в точка 14, второ тире от съобщението относно професионалната тайна при решенията за държавна помощ.

115 В отговор на писмения въпрос, поставен от Общия съд, относно последиците, които следва да се изведат от Решение по дело Комисия/Technische Glaswerke Ilmenau, точка 44 по-горе, жалбоподателят поддържа по същество, че фактическите и правните условия на посоченото решение не са изпълнени, тъй като те са свързани с тълкуването на член 4, параграф 2, трето тире от Регламент № 1049/2001, на който не е направено позоваване в конкретния случай.

116 Комисията отвръща, че тя действително е публикувала общите данни относно разходите, свързани със задълженията за обществена услуга, и че е скрила единствено данните относно елементите на себестойността, тоест относно структурата на производствените разходи на дружеството.

117 Като напомня, че предметът на настоящия спор се свежда единствено до документ, поискан в хода на административната фаза на производството, Комисията приема, че жалбоподателят не отчита проведеното в съдебната практика разграничение между понятието за документи и това за информация.

118 Що се отнася до значението на Решение по дело Комисия/Technische Glaswerke Ilmenau, точка 44 по-горе, Комисията поддържа, че подчертаната от Съда необходимост да се запази съгласуваност между производствата относно държавните помощи и тези относно обработката на заявленията за достъп до документи, е от общо значение и се прилага и в случаите, когато Комисията трябва да защити търговските интереси на трети лица, било то в рамките на публикуването на решение в областта на държавните помощи или в рамките на заявление за достъп до документи по силата на Регламент № 1049/2001.

119 Caremar поддържа, че Комисията правилно е приела, че поисканите данни попадат в приложното поле на изключението относно защитата на търговските интереси, предвидено в член 4, параграф 2, първо тире от Регламент №° 1049/2001. То отбелязва, че пропуснатите данни в таблиците, поместени в съображения 128 и 140 от Решение 2005/163, се отнасят до общия размер на разходите, понесени от всяко от регионалните дружества, до приходите от дейността и до размера на субсидиите, отпускани им годишно. Също като Комисията то счита, че жалбоподателят не посочва нито грешката в преценката при прилагането на изключението, предвидено в член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001, нито какъв е по-висшият обществен интерес, който би могъл да обоснове оповестяването на поисканите документи. Той обаче бил длъжен да ги отбележи в рамките на своето заявление, за да поиска от институцията да се произнесе по този въпрос.

120 Що се отнася до значението на Решение по дело Комисия/Technische Glaswerke Ilmenau, точка 44 по-горе, подобно на Комисията Caremar поддържа, че Комисията има пълно право да основе своето тълкуване на член 4, параграф 2, първо тире от Регламент №° 1049/2001, с оглед на общата презумпция, произтичаща от производството за държавни помощи, в което се вписва заявлението за достъп до документите.

— Съображения на Общия съд

121 Регламент № 1049/2001 цели, както е посочено в четвърто съображение и член 1 от него, да предостави на обществеността право на възможно най-широк достъп до документите. В съответствие с член 2, параграф 3 от този регламент същият се прилага за всички документи, държани от институция, т.е. които са изготвени или получени от нея и са нейно притежание, във всички области на дейност на Съюза.

122 По силата на член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001 институциите отказват достъп до документи в случаите, когато оповестяването би засегнало защитата на търговските интереси на определено физическо или юридическо лице, освен ако по-висш обществен интерес не диктува оповестяването на посочения документ.

123 Съгласно постоянната съдебна практика изключенията от предоставянето на достъп до документи трябва да се тълкуват и прилагат стриктно, за да не се възпрепятства прилагането на общия принцип на предоставяне на обществеността на възможно най-широк достъп до документите, държани от институциите (Решение на Съда от 1 юли 2008 г. по дело Швеция и Turco/Съвет, C-39/05 P и C-52/05 P, Сборник, стр. I-4723, точка 36).

124 Освен това проверката, необходима за разглеждане на заявление за достъп до документите, трябва да бъде с конкретен характер. Всъщност единствено обстоятелството, че даден документ засяга интерес, защитен по силата на изключение, не е достатъчно, за да се обоснове прилагането на последното. Такова прилагане е обосновано по принцип само в хипотезата, при която институцията предварително е преценила, първо, дали достъпът до документа накърнява конкретно и действително защитения интерес, и второ, в хипотезите, визирани в член 4, параграфи 2 и 3 от Регламент № 1049/2001 — дали не е налице по-висш обществен интерес, който обосновава оповестяването на посочения документ (Решение от 19 януари 2010 г. по дело Co-Frutta/Комисия, точка 84 по-горе, точка 123; вж. също в този смисъл Решение по дело Швеция и Turco/Съвет, точка 123 по-горе, точка 49).

125 В допълнение към това опасността от засягане на защитен интерес трябва да е разумно предвидима, а не изцяло хипотетична. Изследването, което по принцип институцията трябва да направи, за да приложи изключение, трябва да е извършено конкретно и да е видно от мотивите на решението (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 13 април 2005 г. по дело Verein für Konsumenteninformation/Комисия, T-2/03, Recueil, стр. II-1121, точка 69 и Решение на Общия съд от Franchet и Byk/Комисия, точка 101 по-горе, точка 115).

126 Именно в светлината на тези принципи следва да се разгледа как Комисията е приложила изключението, предвидено в член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001, за да откаже достъпа до поисканите документи.

127 В случая Комисията е отказала достъп до документите с мотива, че оповестяването на цифровите данни, посочени в съображения 128 и 140 от Решение 2005/163, би могло да навреди на търговските интереси на засегнатите предприятия и да представлява предимство за другите предприятия, поради което е в разрез с разпоредбите на член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001.

128 На първо място, следва да се установи, че е възможно в документите, за които се изтъква изключението, да се съдържа поверителна информация, попадаща в

приложното поле на изключението, свързано със защитата на търговските интереси. Всъщност неоповестените цифрови данни се отнасят до разпределянето на разходите и на приходите на групата Tirrenia, въз основа на които е била взета предвид годишната компенсация, отпусната за изпълнението на услугите от общ интерес, и поради това тези данни е възможно да представляват търговска тайна.

129 Безспорно, правото на публичен достъп до документ на институциите се отнася само за документи, а не за информация в по-широк смисъл и не включва задължение за институциите да отговарят на всяко заявление от частно лице за получаване на сведения (вж. в този смисъл Решение по дело WWF European Policy Programme/Съвет, точка 82 по-горе, точка 76 и цитираната съдебна практика). При все това, за разлика от твърденията на Комисията, жалбоподателят действително е поискал да получи достъп до документи, съдържащи аналитични данни, които не са възпроизведени в Решение 2005/163.

130 На второ място, следва да се провери дали Комисията е извършила конкретна и индивидуална преценка на съдържанието на документите, посочени в заявлението на жалбоподателя.

131 В това отношение Съдът е приел, че съответната институция може да се позове на общи презумпции, които се прилагат за определени категории документи, тъй като сходни съображения от общ характер могат да намерят приложение относно заявления за оповестяване, които се отнасят до документи от едно и също естество (вж. Решение по дело Комисия/Technische Glaswerke Ilmenau, точка 44 по-горе, точка 54 и цитираната съдебна практика).

132 В този смисъл Съдът е приел, че що се отнася до производствата за контрол върху държавните помощи, подобни общи презумпции могат да следват от Регламент № 659/1999, както и от съдебната практика относно правото на запознаване с документите от административната преписка на Комисията (вж. в този смисъл Решение по дело Комисия/Technische Glaswerke Ilmenau, точка 44 по-горе, точка 55).

133 Въз основа на това Съдът е направил извода, че за целите на тълкуването на изключението, предвидено в член 4, параграф 2, трето тире от Регламент № 1049/2001, трябва да се има предвид обстоятелството, че в производствата за контрол на държавните помощи заинтересованите лица, различни от съответната държава членка, нямат право да се запознаят с документите от административната преписка на Комисията, и следователно трябва да се признае наличието на обща презумпция, съгласно която оповестяването на документите от административната преписка по принцип би засегнало защитата на целите на дейностите по разследване (Решение по дело Комисия/Technische Glaswerke Ilmenau, точка 44 по-горе, точка 61).

134 В конкретния случай са поискани поверителната версия на Решение 2005/163, както и документите, съдържащи аналитичните данни, които не са възпроизведени в съображения 128 и 140 от общественодостъпната версия.

135 Макар и посочените документи да спадат към административната преписка на Комисията в рамките на контрола на държавна помощ, Общият съд счита, че не може да се презумира, че оповестяването на елементите на допълнителните разходи, свързани със задълженията за обществена услуга, както и на всички документи, които са позволили получаването на тези цифрови данни, би засегнало защитата на търговските интереси на Caremar по силата на член 4, параграф 2, първо тире от Регламент №° 1049/2001.

136 Освен това подобна обща презумпция би била в разрез със съобщението относно професионалната тайна при решенията за държавна помощ, което предвижда в своето съображение 17, че информацията, свързана с организацията и разходите за обществени услуги, обикновено няма да бъде разглеждана като друга поверителна информация.

137 Вследствие на това в конкретния случай Комисията била длъжна да разгледа въпроса дали оповестяването на документите, попадащи в приложното поле на изключението, свързано със защитата на търговските интереси, би засегнало конкретно и действително защитения интерес.

138 От обжалваното решение става ясно, че като отбелязва, че пропуснатите данни се отнасят до разпределянето на разходите, взето предвид за всяка от регионалните компании при изчисляването на годишната компенсация, предоставена за изпълнението на услугите от общ интерес, и като приема, че оповестяването на цифровите данни би могло да навреди на търговските интереси на Caremar, Комисията е извършила конкретно и действително изследване на въпросните документи. Всъщност с оглед на естеството на поисканите документи, които се състоят от цифрови данни от същото естество, а именно от различните елементи на разходите на Caremar, извлечени от неговата експлоатационна сметка и взети предвид при изчисляването на годишната компенсация, както и с оглед на начините на тяхното изчисляване, Комисията е могла, групирайки ги под общо название, да прецени конкретно и действително посочените данни.

139 Що се отнася до въпроса за основателността на отказа на Комисията да съобщи поисканите документи, аналитичните данни, които не са възпроизведени в съображения 128 и 140 от Решение 2005/163, съответстват на различните елементи на разходите, взети предвид при изчисляването на годишната субсидия, и са извлечени от консултантско проучване относно оценяването на критериите за представяне на експлоатационните сметки по рубрика и по сезон на дружествата от групата Tirrenia. Тези различни елементи на разходите, извлечени от експлоатационните сметки на Caremar за 2000 г. (съображение 128 от Решение 2005/163) и от развитието на различните елементи на разходите, взети предвид при изчисляването на годишната субсидия между 1992 г. и 2000 г. (съображение 140 от Решение 2005/163), включват: i) комисионните възнаграждения на агенти и разходите за придобиване на имущество, ii) пристанищните такси и разходите за пристанищен транзит и другите плащания, свързани с движението на плавателните съдове, iii) оперативните разходи, съответстващи на разходите за плавателен персонал, iv) разноските по поддръжка на плавателните съдове, v) разходите за амортизация, vi) нетните финансови задължения, vii) разходите за административен персонал и за общи разноски, viii) другите разходи, съответстващи на данъците и таксите, с изключение на корпоративния данък.

140 В това отношение следва да се напомни, че Комисията е длъжна по силата на член 287 ЕО да не разкрива на заинтересованите лица информация, която по своето естество представлява професионална тайна, каквито са по-конкретно данните относно вътрешното функциониране на предприятието получател (Решение по дело British Airways и др./Комисия, точка 79 по-горе, точка 63). Търговската тайна е определена като информация, която не само с оповестяването

ѝ на обществеността, но и с простото ѝ предаване на правен субект, различен от този, който я предоставя, може да увреди сериозно интересите на същия (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 18 септември 1996 г. по дело Postbank/Комисия, T-353/94, Recueil, стр. II-921, точка 87). Необходимо е интересите, които могат да бъдат увредени чрез разкриването на информация, да бъдат обективно защитими. За преценката на поверителния характер на определена информация е необходимо да се съпоставят законните интереси, които се противопоставят на оповестяването, и общият интерес, който изисква дейността на институциите да се провежда при най-пълно спазване на принципа за откритост (Решение на Общия съд от 30 май 2006 г. по дело Bank Austria Creditanstalt/Комисия, T-198/03, Recueil, стр. II-1429, точка 71 и Решение на Общия съд от 12 октомври 2007 г. по дело Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Комисия, T-474/04, Сборник, стр. II-4225, точка 65).

141 В конкретния случай разглежданите данни, както и документите, от които те са извлечени, относно експлоатационните сметки според анализа на одиторско дружество, спадат към търговските тайни на съответното дружество. Всъщност със съобщаването на подобни данни Комисията би предоставила на конкурентите на Caremar отчетите му за приходите и разходите за няколко години, което било равнозначно на уведомяването им за себестойността на неговите услуги върху различните транспортни линии и можело да увреди интересите на това дружество.

142 Ето защо с пълно право Комисията е приела, че оповестяването на подобни данни, съответстващи на елементите на разходите, извлечени от експлоатационните сметки на Caremar, би могло да увреди неговите търговски интереси и би било в разрез с разпоредбите на член 4, параграф 2, първо тире от Регламент №° 1049/2001.

143 Наистина, както отбелязва жалбоподателят, информацията относно организацията и разходите за обществени услуги поначало не се счита за поверителна информация, както е видно от съображение 17 от съобщението относно професионалната тайна при решенията за държавна помощ.

144 При все това следва да се констатира, че в точка 3.1 от това съобщение е уточнено, че подобна информация относно организацията и разходите за обществени услуги може да спада към търговските тайни, когато тази информация е свързана с предприятие и има действителна или потенциална икономическа стойност, като разкриването или използването на тези тайни би могло да доведе до икономически ползи за други дружества. Макар и, както изтъква жалбоподателят, спазването на принципа на прозрачност да обосновава публикуването на елементите, взети предвид при изчисляването на публична субсидия в решение за държавна помощ, следва да се отбележи, че от установената с договорите система, и по-конкретно от член 1 ЕС, членове 254 ЕО и 255 ЕО, както и от предвидените в тях принцип на откритост и императивно изискване за прозрачност на дейността на институциите, е видно, че при липса на разпоредби, предвиждащи или забраняващи изрично определено публикуване, правилото е институциите да могат да правят обществено достъпни приетите от тях актове. При все това съществуват изключения от това правило, доколкото общностното право, по-конкретно посредством разпоредбите, гарантиращи зачитането на професионалната тайна, не допуска оповестяване на тези актове или на някои информации, които се съдържат в тях (вж. в този смисъл Решение по дело Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Комисия, точка 140 по-горе, точка 61).

145 Що се отнася до Решение по дело Altmark, точка 79 по-горе, на което се основава жалбоподателят, като счита, че елементите на разходите, свързани със задълженията за обществена услуга, трябва да бъдат направени обществено достояние, за да могат да се приложат определените от Съда критерии, позволяващи да се приеме, че дадена държавна компенсация представлява насрещната престация на предоставените от предприятията получатели услуги при изпълнение на задълженията за обществена услуга, то не е релевантно в конкретния случай. Всъщност в това решение Съдът приема, че параметрите, въз основа на които е изчислена компенсацията, трябва да бъдат предварително установени по обективен и прозрачен начин, но не уточнява, че елементите на разходите, свързани със задълженията за обществена услуга, трябва да бъдат оповестявани.

146 На трето място, следва да се провери, както твърди жалбоподателят, дали съществува по-висш обществен интерес, който да диктува оповестяването на документите, независимо от произтичащото от това накърняване на търговските интереси на Caremar.

147 Следва да се напомни, че Регламент №° 1049/2001 предвижда, че изключенията, установени в член 4, параграфи 2 и 3 от него, не се прилагат, ако оповестяването на разглеждания документ е продиктувано от по-висш обществен интерес. В този контекст следва институцията да претегли, от една страна, особения интерес, чиято защита трябва да се осигури, като не се оповести съответният документ, и от друга страна, по-специално общия интерес от предоставяне на достъп до този документ, като има предвид предимствата, които, както посочва съображение 2 от Регламент № 1049/2001, произтичат от по-голямата прозрачност, а именно по-голяма възможност за гражданите да участват в процеса на вземане на решения и по-голяма законност, ефективност и отговорност на администрацията към гражданите в демократична система (вж. в този смисъл Решение по дело Швеция и Turco/Съвет, точка 123 по-горе, точка 45).

148 Впрочем особеният интерес, на който може да се позове авторът на заявление за достъп до документ, отнасящ се лично до него, не би могъл да се разглежда като по-висш обществен интерес по смисъла на разпоредбите на член 4, параграф 2 от Регламент № 1049/2001 (вж. в този смисъл Решение по дело Franchet и Byk/Комисия, точка 101 по-горе, точка 137). От това следва, че частният интерес, на който се позовава жалбоподателят, за да подаде жалба, а именно защитата на собствените си интереси, не представлява по-висш обществен интерес по смисъла на горепосочената разпоредба.

149 Що се отнася до довода на жалбоподателя, според който поисканите данни трябвало да бъдат оповестени, доколкото се отнасят до субсидиите, отпуснати на Caremar за период отпреди 5 години, следва да се напомни, че от разпоредбите на член 44, параграф 1, буква в) във връзка с член 48, параграф 2 от Процедурния правилник следва, че исковата молба или жалбата трябва да съдържа по-конкретно предмета на спора и кратко изложение на правните основания, като в хода на производството не могат да се въвеждат нови правни основания, освен ако не почиват върху правни или фактически обстоятелства, установени в хода на производството. Правно основание, което представлява разгръщане на правно основание, изтъкнато преди това изрично или имплицитно в исковата молба или жалбата, и което се намира в тясна връзка с последното, трябва да бъде допуснато. Обратно, правно основание, за което не би могло да се счита, че почива на правни или фактически обстоятелства, установени в хода на производството, не следва да бъде допуснато. Всъщност при тези обстоятелства нищо не възпрепятства жалбоподателя да изтъкне това правно основание в жалбата (вж. в този смисъл Определение на председателя на трети състав

на Съда от 13 ноември 2001 г. по дело Dürbeck/Комисия, C-430/00 P, Recueil, стр. I-8547, точки 17—19 и Решение на Общия съд от 9 септември 2008 г. по дело Bayer CropScience и др./Комисия, T-75/06, Сборник, стр. II-2081, точка 136).

150 В конкретния случай, като твърди в репликата си, че данните са твърде стари, за да бъдат считани за чувствителни данни, жалбоподателят е повдигнал със закъснение нов довод в подкрепа на твърдението си, че посочените данни трябва да му бъдат оповестени. Тъй като не би могло да се приеме, че представлява само разгръщане на правно основание, изтъкнато преди това, това твърдение за нарушение е недопустимо.

151 Поради това втората част на първото правно основание следва да се отхвърли.

152 С оглед на всички гореизложени съображения първото правно основание следва да се отхвърли.

в) По второто правно основание, изведено от нарушение на принципа на недопускане на дискриминация

Доводи на страните

153 Жалбоподателят счита, че спрямо него е допусната дискриминация, доколкото в предходно решение относно държавна помощ Комисията е направила обществено достояние допълнителните разходи, свързани със задълженията за обществена услуга и размера на съответните помощи (Решение 2001/156/ЕО на Комисията от 19 юли 2000 година относно държавна помощ, отпусната от Испания

в полза на сектора на морския транспорт (нов договор за морски обществени услуги) (ОВ L 57, стр. 32) (наричано по-нататък „Решение Trasmediterranea“). Той отбелязва, че с посоченото решение се оповестяват данните относно задълженията за обществена услуга за всяка линия, като по този начин се дава възможност на конкурентните предприятия да проверят тяхната основателност.

154 Комисията отвръща, че изтъкнатата от жалбоподателя дискриминация всъщност не е налице, доколкото в Решение Trasmediterranea крайните резултати на предприятието били скрити и че данните относно различните елементи на себестойността не били публикувани.

155 При всички случаи публикуването на данни в решение зависело от искането за поверително третиране на държавите членки и/или на заинтересованите лица. Според Комисията малка промяна в административната практика не водела задължително до незаконосъобразност на решение да се публикуват или не определени данни. Тя добавя в писмената си дуплика, че правната уредба по двете решения е различна. В решение Trasmediterranea било необходимо да се анализират разходите на различните линии, тъй като Кралство Испания свързвало предоставянето на помощи с всяка от морските линии, докато в конкретния случай Италианската република основавала схемата върху общите разходи поотделно за всеки от операторите.

156 Caremar отбелязва, че подходът относно поверителността е аналогичен в решение Trasmediterranea. Според него в решение Trasmediterranea данните относно всеки отделен елемент на разходите, както и общите резултати от управлението на предприятието са скрити. Оповестена била само общата оценка на разходите и приходите, които предприятие, натоварено с изпълнението на договор за обществена услуга, регистрира в рамките на висок и нисък сезон.

Съображения на Общия съд

157 Съгласно постоянната съдебна практика принципът на равно третиране, който е основен принцип на правото, забранява да се третират по различен начин сходни положения и да се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано (Решение на Общия съд от 2 октомври 2001 г. по дело Martinez и др./Парламент, T-222/99, T-327/99 и T-329/99, Recueil, стр. II-2823, точка 150 и Решение на Общия съд от 14 октомври 2009 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, T-390/08, Сборник, стр. II-3967, точка 56).

158 В конкретния случай жалбоподателят счита, че е бил подложен на дискриминация, доколкото в решение Trasmediterranea Комисията е направила обществено достояние данните относно задълженията за обществена услуга за всяка от морските линии.

159 Дори и да се предположи, както поддържа по същество жалбоподателят, че неговото положение било сходно с това на всяко лице, желаещо да се запознае с данните в решение Trasmediterranea относно допълнителните разходи, свързани със задълженията за обществена услуга, следва да се установи, че макар и в рамките на това решение Комисията да е представила по различен начин допълнителните разходи, свързани със задълженията за обществена услуга, като е посочила поотделно, за разлика от начина на представяне в Решение 2005/163, разноските с променлива стойност и тези с фиксиран размер в рамките на допълнителните разходи, свързани със задълженията за обществена услуга, в решение Trasmediterranea и в Решение 2005/163 е публикуван единствено общият размер на разходите, свързани със задълженията за обществена услуга, а не е направено подробно представяне на всеки разход, взет предвид при изчисляването на годишната компенсация.

160 Следователно с оглед на гореизложеното не би могло да се направи изводът, че спрямо жалбоподателя е допуснато дискриминационно третиране.

161 Поради това второто правно основание, изведено от нарушение на принципа на недопускане на дискриминация, трябва да се отхвърли.

г) По третото правно основание, изведено от нарушение на принципа на пропорционалност

Доводи на страните

162 Жалбоподателят отбелязва, че в първото обжалвано решение Комисията подчертава изискването за защита на общите данни, без да обърне внимание на конкретния характер на заявлението за достъп до допълнителните разходи, свързани със задълженията за обществена услуга по линията Napoli-Beverello/Capri. Според жалбоподателя, като разглежда общо неговото заявление, Комисията нарушава член 4, параграф 6 от Регламент № 1049/2001, който предвижда, че ако само част от искания документ е засегната от едно или няколко от горепосочените изключения, останалите части на документа се оповестяват. Всъщност от първото обжалвано решение не ставало ясно в каква степен оповестяването на частични данни относно линията Napoli-Beverello/Capri би могло да накърни търговските интереси на Caremar.

163 Жалбоподателят поддържа, че като препраща към общите данни, публикувани в Решение 2005/163, Комисията не обяснява конкретните мотиви за отказа на частичен достъп в съответствие с член 4, параграф 6 от Регламент № 1049/2001.

164 Комисията отвръща, че данните, които са поискани, са включени в таблиците, поместени в съображения 128 и 140 от Решение 2005/163, и че те не обхващат само аналитичните данни относно линията Napoli-Beverello/Capri.

165 Caremar, подобно на Комисията, поддържа, че настоящото правно основание не е основателно, като счита, че в дадения случай не може да има частичен достъп до данните в съответствие с член 4, параграф 6 от Регламент № 1049/2001.

Съображения на Общия съд

166 Следва да се констатира, че в подкрепа на това правно основание жалбоподателят упреква Комисията, че е пренебрегнала една част от неговото заявление, тоест неговото искане за достъп до допълнителните разходи, свързани със задълженията за обществена услуга по линията Napoli-Beverello/Capri. От това правно основание не могат да се изведат конкретни твърдения за нарушения на принципа на пропорционалност от страна на Комисията.

167 Тъй като твърденията на жалбоподателя за нарушения се отнасят до непълнотата на мотивите на първото обжалвано решение, следва да се препрати към правното основание, изведено от нарушение на задължението за мотивиране, разгледано в точки 81—93 по-горе.

168 С оглед на изложеното по-горе следва: четвъртото правно основание да се уважи частично, първото обжалвано решение да се отмени частично, както е уточнено в точка 93 по-горе, и жалбата по дело Т-109/05 да се отхвърли в останалата ѝ част.

Б — *По жалбата по дело Т-444/05*

169 В рамките на жалбата си по дело Т-444/05 жалбоподателят повдига шест правни основания, изведени, първото, от нарушение на член 8, параграф 1 от Регламент № 1049/2001, второто, от нарушение на задължението за мотивиране, третото, от нарушение на член 4, параграфи 4 и 5 от Регламент № 1049/2001, четвъртото, от злоупотреба с процесуални права и от злоупотреба с власт, и петото, от нарушение на принципа на недопускане на дискриминация и на правото на защита. При условията на евентуалност жалбоподателят повдига в рамките на шесто правно основание възражение за незаконосъобразност на член 4, параграф 5 от Регламент №° 1049/2001.

170 Най-напред следва да се разгледа третото правно основание, изведено от нарушение на член 4, параграфи 4 и 5 от Регламент № 1049/2001.

1. *Доводи на страните*

171 Жалбоподателят поддържа, че Комисията е допуснала три грешки, като се е консултирала с италианските власти по силата на член 4, параграфи 4 и 5 от Регламент № 1049/2001 и като е обосновала отказа си да даде достъп до поисканите документи с несъгласието на италианските власти.

172 На първо място, жалбоподателят счита, че като се е консултирала с италианските власти, Комисията е нарушила правилата за публикуване на елементите на допълнителните разходи, свързани със задълженията за предоставяне на обществена услуга, тъй като по този начин не позволява да се идентифицира, квалифицира и прецени съвместимостта на държавната помощ. Що се отнася до свързаните със задълженията за обществена услуга допълнителни разходи, които са компенсирани с държавните помощи, публикуването на данните било необходимо с оглед на изискването за прозрачност, наложено от схемата за държавни помощи в съобщението относно професионалната тайна при решенията за държавна помощ и в Решение по дело Altmark, точка 79 по-горе.

173 На второ място, като подчертава, че разпоредбите на член 4, параграфи 4 и 5 от Регламент № 1049/2001 позволяват да се направи консултация единствено с третото лице, автор на разглеждания документ, жалбоподателят поддържа, че в конкретния случай Комисията е трябвало да се консултира с Caremar, а не с италианските власти, тъй като поисканите документи произхождали от първото. Следователно избраното правно основание било погрешно.

174 Жалбоподателят поддържа също, че сравнението на текстовете на различните езици на член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001, анализът на режима, предвиден в член 9 от посочения регламент, както и текстът на Решение на Общия съд от 17 март 2005 г. по дело Scippacercola/Комисия (T-187/03, Recueil, стр. II-1029) водят до извода, че изключението, предвидено в член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001, следва да се тълкува като отнасящо се до документи, чийто автор е държавата членка.

175 Според него, ако член 4, параграф 5 от Регламент №° 1049/2001 трябва да се тълкува в смисъл, че държава членка разполага с право на вето относно оповестяването на документ, произхождащ от нея, това би довело до автоматично изключване на частноправните субекти от правото на достъп до документите, произхождащи от тази държава.

176 На трето място, жалбоподателят поддържа, че консултирането с италианските власти е неотносимо, тъй като италианските власти и Caremar са били надлежно консултирани в рамките на производството по член 25 от Регламент № 659/1999.

177 Комисията отвръща най-напред, че твърденията на жалбоподателя за нарушения са недопустими и неоснователни. Искането на италианските власти за неоповестяване на документ въз основа на член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001 имало обвързващ характер и можело да бъде оспорено само пред италианска юрисдикция, независимо че представлявало основание за приемането на последващ акт.

178 По трите повдигнати от жалбоподателя твърдения за нарушения Комисията поддържа, на първо място, че доводите, изведени от твърденията за изисквания за прозрачност в областта на държавните помощи и от съобщението относно професионалната тайна при решенията за държавна помощ, са ирелевантни, тъй като второто обжалвано решение е прието по силата на Регламент № 1049/2001.

179 Най-напред, що се отнася до нейната предишна практика при вземане на решения, Комисията напомня, че публикуването на някои данни в решение може да зависи от факта, че държавата членка и/или заинтересованите лица са поискали поверително третиране или напротив са разрешили публикуването на определена информация.

180 Комисията счита също, че член 4, параграф 4 от Регламент № 1049/2001 относно консултирането с трето лице по принцип не е приложим в конкретния случай, тъй като предадените от държавите членки документи попадат в приложното поле lex specialis на член 4, параграф 5 от този регламент.

181 На второ място, Комисията счита, че член 4, параграф 5 от този регламент се позовава не само на документите, чиито автори са държавите членки, но и на всеки документ, произхождащ от тези държави.

182 Тя поддържа също, че от съображение 15 от Регламент № 1049/2001 и от постоянната практика на Общия съд следва, че възможността, призната на държавите членки в съответствие с член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001 да упражняват своето право на вето върху оповестяването на документи, се обосновава с факта, че този регламент няма за предмет, нито за цел изменение на националните законодателства в областта на достъпа до документи.

183 Към отговора си на писмения въпрос, връчен на страните на 10 октомври 2008 г., в който те са приканени да представят своите становища относно заключенията, които следва да се изведат от Решение по дело Швеция/Комисия, точка 33, по-горе, Комисията прилага писмо на италианските власти от 8 юли 2005 г., от което става ясно, че последните са отказали да разкрият на жалбоподателя поисканите документи с мотива, че подобно оповестяване би накърнило защитата на търговските интереси на Caremar в съответствие с член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001. Според Комисията следователно италианските

власти надлежно са мотивирали противопоставянето си срещу едно от изключенията, предвидени в член 4, параграфи 1—3 от Регламент № 1049/2001. Тя добавя, че в конкретния случай евентуална липса на мотиви при всички случаи не би имала никакво отражение върху законосъобразността на акта, тъй като мотивираният отказ на италианските власти я обвързва и я задължава да отхвърли заявлението за достъп и че при това положение този отказ може само да доведе до приемане на ново решение, което е идентично по същество с второто обжалвано решение (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 3 декември 2003 г. по дело Audi/СХВП (TDI), T-16/02, Recueil, стр. II-5167, точка 97 и Решение на Общия съд от 13 декември 2006 г. по дело FNCBV/Комисия, T-217/03 и T-245/03, Recueil, стр. II-4987, точка 263).

184 На трето място, що се отнася до твърдението за нарушение, според което консултирането с италианските власти било безпредметно, доколкото те вече били консултирани в съответствие с член 25 от Регламент № 659/1999, Комисията отвръща, че тъкмо защото Италианската република вече се е противопоставила на оповестяването на аналитичните данни, съдържащи се в таблиците, включени в съображения 128 и 140 от поверителната версия на Решение 2005/163, тя била длъжна да се консултира с тази държава членка, преди да се произнесе по заявлението за достъп до данни с аналогичен характер по силата на Регламент № 1049/2001.

185 Италианската република, Съветът и Caremar поддържат всички доводи на Комисията. Италианската република и Caremar напомнят, че в Решение на Общия съд от 30 ноември 2004 г. по дело IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Комисия (T-168/02, Recueil, стр. II-4135) Общият съд е изяснил обхвата на член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001, като е уточнил, че посочената разпоредба предоставя на държавата членка възможността да иска дадена институция да не оповестява произхождащите от първата документи без предварителното ѝ съгласие. Поради това, противно на твърденията на жалбоподателя, искането на държавата членка на основание на тази разпоредба представлявало разпореждане институцията да не оповестява въпросния документ.

2. *Съображения на Общия съд*

186 Най-напред следва да се разгледа второто твърдение на жалбоподателя за нарушение, според което предвиденото в член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001 изключение се отнася до документите, чийто автор е държавата членка.

187 В това отношение следва да се уточни, че законодателят, по-специално с приемането на Регламент № 1049/2001, отменя правилото за автора, което е било водещо дотогава. Както произтича от Решение 93/731/ЕО на Съвета от 20 декември 1993 година относно публичния достъп до документите на Съвета (ОВ L 340, стр. 43), Решение 94/90/ЕОВС, ЕО, Евратом на Комисията от 8 февруари 1994 година относно публичния достъп до документите на Комисията (ОВ L 46, стр. 58) и Решение 97/632/ЕО, ЕОВС, Евратом на Европейския парламент от 10 юли 1997 година относно публичния достъп до документите на Европейския парламент (ОВ L 263, стр. 27), такава норма означава, че когато документ, който се държи от институция, има за автор физическо или юридическо лице, държава членка, друга институция или друг орган на Общността или която и да е национална или международна организация, заявлението за достъп до документа трябва да се отправи пряко към неговия автор (Решение по дело Швеция/Комисия, точка 33 по-горе, точка 56).

188 Съдът е уточнил, че член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001 далеч не обхваща само документите, чиито автори са държавите членки или които са били изготвени от последните, а се отнася потенциално до всеки „произхождащ“ от държава членка документ, т.е. до всички документи, които държава членка предава на дадена институция, независимо кой е авторът им. В дадения случай единственият релевантен критерий е източникът на документа и предоставянето от страна на съответната държава членка на документ, който е бил нейно притежание (Решение по дело Швеция/Комисия, точка 33 по-горе, точка 61).

189 Също в рамките на това твърдение за нарушение жалбоподателят поддържа, че тълкуването на Комисията, според което държавата членка разполага с право на вето за оповестяването на документ, произхождащ от нея и предаден на институциите, води до лишаване на всички частноправни лица от правото на достъп до документите, произхождащи от тази държава.

190 Следва да се напомни, че във второто обжалвано решение Комисията отказва да предаде на жалбоподателя документите относно допълнителните разходи, които Caremar прави годишно за изпълнението на задълженията за обществена услуга, възложени му по линията Napoli-Beverello/Capri, с мотива, че италианските власти са се противопоставили изрично на оповестяването на посочените данни в съответствие с член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001.

191 В това отношение Съдът е приел, че тълкуването на член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001 като предоставящ на държавата членка общо и безусловно право на вето, с което да може да се противопоставя на оповестяването на всеки държан от институция документ само по свое усмотрение и без да е нужно да мотивира решението си, поради единственото обстоятелство, че посоченият документ произхожда от тази държава, е несъвместимо с целите, преследвани с Регламент № 1049/2001 (Решение по дело Швеция/Комисия, точка 33 по-горе, точка 58).

192 В замяна на това има различни обстоятелства в полза на тълкуване на посочения член 4, параграф 5, според което упражняването на предоставеното с тази разпоредба правомощие на въпросната държава членка е ограничено от изброените в параграфи 1—3 от същия член материални изключения, като в това отношение на държавата членка се предоставя само правомощие за участие във взимане на общностните решения. От тази гледна точка предварителното съгласие на държавата членка, на което се позовава посоченият параграф 5, не наподобява дискреционно право на вето, а вид утвърдително становище за липсата на посочените в параграфи 1—3 изключения (Решение по дело Швеция/Комисия, точка 33 по-горе, точка 76).

193 Що се отнася до процесуалните последици на член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001, тълкуван в този смисъл, следва да се отбележи, че когато изпълнението на правила на общностното право е поверено съвместно на институцията и на държавата членка, упражнила предоставената ѝ от този параграф 5 възможност, и следователно такова изпълнение зависи от диалога, който трябва да се осъществява между тях, те са длъжни да действат и да си сътрудничат в съответствие с посоченото в член 10 ЕО задължение за лоялно сътрудничество, така че посочените норми да могат да се приложат ефективно (Решение по дело Швеция/Комисия, точка 33 по-горе, точка 85).

194 От това най-напред следва, че институцията, получила заявление за достъп до произхождащ от държава членка документ, и последната трябва, след като заявлението е съобщено от тази институция на посочената държава членка, незабавно да започнат добросъвестен диалог относно евентуалното приложение на предвидените в член 4, параграфи 1—3 от Регламент № 1049/2001 изключения, като следят по-специално за необходимостта посочената институция да вземе становище в сроковете по членове 7 и 8 от Регламента, в които е длъжна да се произнесе относно това заявление за достъп (Решение по дело Швеция/Комисия, точка 33 по-горе, точка 86).

195 По-нататък съответната държава членка, която след този диалог се противопоставя на оповестяването на въпросния документ, е длъжна да мотивира това противопоставяне във връзка с посочените изключения. В действителност институцията не може да приеме противопоставянето от страна на държава членка на оповестяването на произхождащ от последната документ, ако това противопоставяне не е мотивирано или ако изтъкнатите мотиви не са свързани с позоваване на изброените в член 4, параграфи 1—3 от Регламент № 1049/2001 изключения. Когато въпреки изразената в този смисъл изрична покана, отправена от институцията до съответната държава членка, последната не ѝ предостави такива доводи, посочената институция, ако от своя страна счита, че не е приложимо никое от посочените изключения, трябва да предостави достъп до искания документ (Решение по дело Швеция/Комисия, точка 33 по-горе, точки 87 и 88).

196 На последно място, както по-специално е видно от членове 7 и 8 от посочения регламент, самата институция е длъжна да мотивира решението за отказ на заявлението за достъп до документ. Такова задължение означава, че в нейното решение институцията трябва да посочи не само изразеното от съответната държава членка противопоставяне на оповестяването на исканията документ, а също и приведените от тази държава членка доводи, за да се направи извод за приложението на някое от предвидените в член 4, параграфи 1—3 от същия регламент изключения от правото на достъп. В действителност тези данни могат да позволят на заявителя да разбере произхода на направения отказ и причините за него, както и кой съд е компетентен да осъществи, ако е необходимо, възложения му контрол (Решение по дело Швеция/Комисия, точка 33 по-горе, точка 89).

197 В конкретния случай от второто обжалвано решение става ясно, че Комисията се е ограничила с отказ на достъпа до поисканите данни с мотива, че италианските власти са се противопоставили изрично на това, без да уточни по-подробно на кое изключение по член 4, параграфи 1—3 от Регламент № 1049/2001 тези власти са се основали.

198 В отговор на писмения въпрос на Общия съд относно заключенията, които следва да се изведат от Решение по дело Швеция/Комисия, точка 33 по-горе, Комисията представя писмо на италианските власти от 8 юли 2005 г., на което тя е отговорила на 30 октомври 2008 г. От писмото на италианските власти следва, че те са отказали достъпа до поисканите от жалбоподателя документи с мотив, че тяхното оповестяване би засегнало защитата на търговските интереси на Caremar в съответствие с член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001.

199 В дадения случай Общият съд не следва да преценява законосъобразността на второто обжалвано решение в зависимост от допълнителните мотиви, представени от Комисията на 30 октомври 2008 г. вследствие на постановяването на Решение по дело Швеция/Комисия, точка 33 по-горе, след приключване на писмената фаза на производството. Всъщност мотивите към всяко решение трябва да се съдържат в самия текст на решението и последващи обяснения, предоставени от Комисията, могат да се вземат предвид само при изключителни обстоятелства. Следователно решението трябва да е достатъчно само по себе си и мотивите към него не могат да произтичат от дадени впоследствие писмени или устни обяснения, когато въпросното решение вече се обжалва пред съда

на Съюза (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 15 юни 2005 г. по дело Corsica Ferries France/Комисия, T-349/03, Recueil, стр. II-2197, точка 287).

200 Не може да се приеме, че при всички положения в конкретния случай евентуалната липса на мотиви не би се отразила по никакъв начин на законосъобразността на акта, тъй като мотивираният отказ на италианските власти обвързвал Комисията и че тази липса на мотиви можела да доведе единствено до приемане на ново решение, аналогично по същество с второто обжалвано решение.

201 Всъщност цитираната от Комисията съдебна практика (Решение по дело TDI, точка 183 по-горе, точка 97 и Решение по дело FNCBV/Комисия, точка 183 по-горе, точка 263) е неотносима в конкретния случай, тъй като поради липсата на мотиви на второто обжалвано решение Общият съд не би могъл да провери дали отказът на Комисията да оповести документите, произхождащи от италианските власти, е основан на една от причините, изтъкнати от тези власти, за да направи извод за прилагането на някое от изключенията от правото на достъп, предвидени в член 4, параграфи 1—3 от Регламент № 1049/2001 (вж. в този смисъл Решение по дело Швеция/Комисия, точка 33 по-горе, точка 89). Фактът, че Комисията възнамерява да приеме решение, което е аналогично по същество с второто обжалвано решение, поради това че тя е обвързана от отказа на италианските власти в съответствие с Решение по дело Швеция/Комисия, при все това не би могъл да лиши Общия съд от възможността да провери законосъобразността на решението, което е предмет на настоящата жалба.

202 Поради това второто обжалвано решение следва да се отмени, тъй като в него Комисията не е изложила причините, изтъкнати от италианските власти, за да направи извод за прилагането на някое от изключенията от правото на достъп, предвидени в член 4, параграфи 1—3 от Регламент № 1049/2001, без да е необходимо произнасяне по другите твърдения за нарушения, повдигнати в рамките на третото правно основание, нито по останалите пет правни основания, повдигнати от жалбоподателя в подкрепа на неговата жалба.

По съдебните разноски

А — *Дело T-109/05*

203 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. В изпълнение на параграф 3, първа алинея от същата разпоредба Общият съд може да разпредели съдебните разноски, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания.

204 В настоящия случай, тъй като жалбата по дело T-109/05 е частично уважена, с оглед на обстоятелствата по делото е справедливо Комисията да понесе една трета от направените от нея съдебни разноски и една трета от тези на жалбоподателя, а последният да понесе две трети от направените от него съдебни разноски и две трети от тези на Комисията.

205 Съгласно член 87, параграф 4, трета алинея от Процедурния правилник Общият съд може да вземе решение встъпила страна да понесе направените от нея съдебни разноски. Caremar, встъпило в подкрепа на исканията на Комисията, понася направените от него съдебни разноски.

Б — *Дело T-444/05*

206 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като Комисията е загубила делото, тя следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на жалбоподателя.

207 Съгласно член 87, параграф 4, първа алинея държавите членки, които са встъпили в делото, понасят направените от тях съдебни разноски. Следователно Италианската република понася направените от нея съдебни разноски. В съответствие с член 87, параграф 4 от Процедурния правилник Съветът и Caremar понасят направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав)

реши:

1) Отменя Решение D (2005) 997 на Комисията от 3 февруари 2005 г. в частта му относно отказа на достъп до подробности във връзка с елементите на допълнителните разходи, понасяни годишно от Caremar SpA и отнасящи се до услугите за превоз на пътници, предоставяни по линията Napoli-Beverello/Capri, както с фериботи, така и с бързи плавателни съдове.

2) Отхвърля жалбата по дело T-109/05 в останалата ѝ част.

3) Европейската комисия понася една трета от направените от нея съдебни разноски и една трета от тези, направени от Navigazione Libera del Golfo Srl (NLG), като последното понася две трети от направените от него съдебни разноски и две трети от тези, направени от Комисията по дело T-109/05.

4) Caremar понася направените от него съдебни разноски по дело T-109/05.

5) Отменя Решение D (2005) 9766 на Комисията от 12 октомври 2005 г.

6) Осъжда Европейската комисия да заплати съдебните разноски по дело T-444/05.

7) Италианската република, Съветът на Европейския съюз и Caremar понасят направените от тях съдебни разноски.

Czúcz Labucka O'Higgins

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 24 май 2011 година.

Съдържание

Правна уредба ..... II - 2489

Обстоятелства, предхождащи споровете и производство ..... II - 2495

Искания на страните ..... II - 2502

От правна страна ..... II - 2505

А — Относно жалбата по дело Т-109/05 ..... II - 2505

1. По предмета на спора ..... II - 2505

а) Доводи на страните ..... II - 2505

б) Съображения на Общия съд ..... II - 2506

2. По допустимостта ..... II - 2508

а) Доводи на страните ..... II - 2508

б) Съображения на Общия съд ..... II - 2509

3. По съществото на спора ..... II - 2510

а) По четвъртото правно основание, изведено от нарушение на задължението за мотивиране ..... II - 2511

Доводи на страните ..... II - 2511

Съображения на Общия съд ..... II - 2512

б) По първото правно основание, изведено от грешката при прилагането на правото по отношение на изключението, предвидено в член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001 ..... II - 2517

По първата част, изведена от грешка при прилагане на правото при избора на правното основание ..... II - 2518

— Доводи на страните ..... II - 2518

— Съображения на Общия съд ..... II - 2519

По втората част, изведена от нарушение на член 4, параграф 2, първо тире от Регламент №° 1049/2001 ..... II - 2520

— Доводи на страните ..... II - 2520

— Съображения на Общия съд ..... II - 2524

в) По второто правно основание, изведено от нарушение на принципа на недопускане на дискриминация ..... II - 2532

Доводи на страните ..... II - 2532

Съображения на Общия съд ..... II - 2534

г) По третото правно основание, изведено от нарушение на принципа на пропорционалност ..... II - 2535

Доводи на страните ..... II - 2535

Съображения на Общия съд ..... II - 2536

Б — По жалбата по дело T-444/05 ..... II - 2536

1. Доводи на страните ..... II - 2537

2. Съображения на Общия съд ..... II - 2541

По съдебните разноски ..... II - 2546

А — Дело T-109/05 ..... II - 2546

Б — Дело T-444/05 ..... II - 2546